

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 162/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], za ktorú koná advokát [REDACTED], vedené pod sp. zn. Rvp 7/2014, sp. zn. Rvp 8/2015, sp. zn. Rvp 9/2015, sp. zn. Rvp 10/2015, sp. zn. Rvp 11/2015 a sp. zn. Rvp 12/2015, ktorými namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sži 5/2014 z 23. septembra 2014, sp. zn. 3 Sži 8/2014 z 23. septembra 2014, sp. zn. 3 Sži 11/2014 z 23. septembra 2014, sp. zn. 3 Sži 12/2014 z 23. septembra 2014, sp. zn. 3 Sži 9/2014 z 23. septembra 2014 a sp. zn. 3 Sži 7/2014 z 23. septembra 2014, a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti spoločnosti [REDACTED] vedené pod sp. zn. Rvp 7/2015, sp. zn. Rvp 8/2015, sp. zn. Rvp 9/2015, sp. zn. Rvp 10/2015, sp. zn.

Rvp 11/2015 a sp. zn. Rvp 12/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 7/2015.

2. Sťažnosti spoločnosti [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 2. januára 2015 doručené sťažnosti spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorými namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sži 5/2014 z 23. septembra 2014, sp. zn. 3 Sži 8/2014 z 23. septembra 2014, sp. zn. 3 Sži 11/2014 z 23. septembra 2014, sp. zn. 3 Sži 12/2014 z 23. septembra 2014, sp. zn. 3 Sži 9/2014 z 23. septembra 2014 a sp. zn. 3 Sži 7/2014 z 23. septembra 2014.

Ústavný súd konštatoval, že išlo obsahovo o identické sťažnosti a v podstatnej časti sťažností sťažovateľ uviedol:

«Sťažovateľ sa v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici... domáhal preskúmania zákonnosti fiktívneho rozhodnutia Mesto Detva (konanie vedené pod sp. zn. 24S/84/2013)... (ďalej len „obec“), k vydaniu ktorého došlo obcou v konaní o sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“).

Krajský súd uvedené súdne konanie zastavil uznesením zo dňa 13. decembra 2013, č. k. 24S/84/2013-42... (ďalej len „rozhodnutie krajského súdu“), s poukazom na to, že vo veci nezačalo administratívne konanie, v ktorom by mohlo byť obcou vydané fiktívne

rozhodnutie, čo podľa krajského súdu predstavovalo neodstrániteľnú prekážku odôvodňujúcu zastavenie konania. Sťažovateľ proti rozhodnutiu krajského súdu podal odvolanie a to z dôvodu, že danom prípade bolo pred obcou riadne začaté administratívne konanie, čo chcel v rámci pojednávania preukázať dôkazmi, preukazujúcimi doručenie žiadosti sťažovateľa o sprístupnenie informácií danej obci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky... napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie krajského súdu. Napadnuté rozhodnutie, napriek rozsiahlemu odvolaniu, odôvodnil dvoma odsekmi len tým, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odcitoval jeden odsek z uznesenia ústavného súdu z 21. mája 2014, sp. zn. I. ÚS 260/2014-14, v nadväznosti na čo doplnil, že predmetná vec je zhodná s odôvodnením najvyššieho súdu vyjadreným v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 7Sž/7/2013 z 27. novembra 2013, pričom „právny názor po právnom teste ústavnosti možno považovať za druhovo záväznú konštantnú judikatúru, ktorú už ďalej nie je potrebné zdôvodňovať“. ...

V predmetnej veci ide o ochranu pred zásahmi do základného práva, ku ktorému v konečnom dôsledku došlo napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu. Sťažovateľ nemá proti napadnutému rozhodnutiu žiadne dostupné a účinné prostriedky nápravy, pričom v predmetnej veci (i) nekoná iný súd a (ii) nie sú sťažovateľovi dostupné žiadne ďalšie opravné prostriedky či iné právne prostriedky. Proti napadnutému rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie...

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde „sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť“. Sťažovateľovi začala plynúť lehota na podanie tejto sťažnosti dňom doručenia napadnutého rozhodnutia, in concreto dňom 21. októbra 2014... Sťažnosť sa teda podáva v zákonnej lehote. ...

Podľa sťažovateľa napadnuté rozhodnutie neobsahuje z materiálneho hľadiska vôbec žiadne odôvodnenie. V napadnutom rozhodnutí totiž najvyšší súd len cituje vybranú časť odôvodnenia nálezú ústavného súdu, sp. zn. I. ÚS 260/2014-14, v ktorej sa ústavný súd zaoberal otázkami zásahu najvyššieho súdu do základných práv sťažovateľa v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 7Sž/7/2013. ...

S týmto postupom nemožno súhlasiť. Najvyšší súd tým, že úplne rezignoval na svoju zákonnú a ústavnú povinnosť zdôvodniť svoje rozhodnutie zasiahol do dotknutých základných práv a slobôd sťažovateľa. Zákonná úprava umožňuje odvolaciemu súdu, konajúcemu v agende správneho súdnictva, v zásade len dve výnimky z ústavnej povinnosti zdôvodniť svoje rozhodnutie v konkrétnej veci.

Prvou výnimkou je ustanovenie § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého „ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody“.

O taký prípad v danom prípade nešlo. Najvyšší súd sa totiž v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nijako nestotožňuje s odôvodnením krajského súdu, t. j. neuvádza, či s ním v celom rozsahu alebo sčasti súhlasí, a neobmedzuje sa ani na konštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia krajského súdu.

Druhou výnimkou je ustanovenie § 250ja ods. 7 OSP, podľa ktorého, „ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie“.

Ani tento postup najvyšší súd nedodržel. Predovšetkým, v napadnutom rozhodnutí sa neuvádza žiaden celý text žiadneho iného rozhodnutia, ktoré by malo byť vydané v obdobnej veci. Ak za obdobnú vec s predmetnou vecou považoval najvyšší súd vec rozhodovanú ústavným súdom, v tom prípade takýto postup nemožno akceptovať. Postavenie ústavného súdu je odlišným od postavenia najvyššieho súdu. Kým najvyšší súd je súdom v sústave všeobecného súdnictva, ústavný súd je osobitným orgánom ústavnosti. Úlohou ústavného súdu nie je pôsobiť ako „štvrtá inštancia“. Ak chcel najvyšší súd odkázať na obdobné rozhodnutie, mal odkázať na iné rozhodnutie najvyššieho súdu a celý jeho text uviesť v odôvodnení tak ako to stanovuje zákonná úprava, prípadne sa mal stotožniť so závermi krajského súdu, to však neurobil.

V skratke, najvyšší súd neurobil nič preto, aby napadnuté rozhodnutie akokoľvek zdôvodnil v súlade s právnou úpravou, ktorá vykonáva právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V záverečnej skratke, napadnuté rozhodnutie je v priamom rozpore s požiadavkami, ktoré zakotvuje čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnostiach rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. septembra 2014, sp. zn. 3Sži/7/2014..., porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. septembra 2014, sp. zn. 3Sži/7/2014..., sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] náhradu trov právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu, vrátane DPH, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

II.1 K spojeniu vecí na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia)

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. 3 Sži 5/2014 z 23. septembra 2014, sp. zn. 3 Sži 8/2014 z 23. septembra 2014, sp. zn. 3 Sži 11/2014 z 23. septembra 2014, sp. zn. 3 Sži 12/2014 z 23. septembra 2014, sp. zn. 3 Sži 9/2014 z 23. septembra 2014 a sp. zn. 3 Sži 7/2014 z 23. septembra 2014, z ktorých vyplýva ich právna a skutková súvislosť, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v osobe sťažovateľky a najvyššieho súdu, proti postupu ktorého tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2. K námietke sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sži 5/2014 z 23. septembra 2014, sp. zn. 3 Sži 8/2014 z 23. septembra 2014, sp. zn. 3 Sži 11/2014 z 23. septembra 2014, sp. zn. 3 Sži 12/2014 z 23. septembra 2014, sp. zn. 3 Sži 9/2014 z 23. septembra 2014 a sp. zn. 3 Sži 7/2014 z 23. septembra 2014

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva a práva tým, že uvedené uznesenia sú arbitrárne, pretože „z materiálneho hľadiska neobsahuje žiadne odôvodnenie“.

Najvyšší súd uznesenia pod uvedenými spisovými značkami odôvodnil takto:

«V priebehu odvolacieho konania Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením č. k. I. ÚS 260/2014-14 vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sž/7/2013 z 27. novembra 2013 rozhodol, že sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

„Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych, faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Najvyšší súd vo svojom uznesení sp. zn. 7 Sž/7/2013 z 27. novembra 2013 právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo a na základe akých právnych úvah sa nestotožnil so sťažovateľom predostretou argumentáciou, a predovšetkým prečo dospel k záveru, že „... žalovaný nezačal konanie o poskytnutie informácií a ani ho začať nemohol... teda nenastúpila fikcia, že povinná osoba vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu“. Je teda zrejmé, že najvyšší súd oprel svoje závery o konkrétne zákonné ustanovenia príslušných právnych predpisov, a to predovšetkým zákona č. 215/2002 Z. z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vychádzajúc pritom z príslušných ustanovení zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Zhodnotiac intenzitu možného zásahu do sťažovateľom označených práv sa musí aj ústavný súd stotožniť so záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého „Na webovej

stránke Národného bezpečnostného úradu, ktorý vedie zoznam elektronických podateľní orgánov verejnej moci podľa § 10 ods. 2 písm. p) zákona o elektronickom podpise súd zistil (a mohol tak urobiť aj žalobca, ktorého zastupujú a aj v konaní pred orgánmi obce zastupovali osoby s právnickým vzdelaním, ktoré sú aj počítačovo gramotné), že žalovaný je orgánom verejnej moci, ktorý nemá zriadenú elektronickú podateľňu a ani mu zákon neukladá povinnosť takúto podateľňu zriadiť.“, k čomu dodáva, že tejto skutočnosti si bol, resp. mohol byť sťažovateľ za aktívnej pomoci svojho právneho zástupcu vedomý už na začiatku samotného konania podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, a ústavnému súdu ani nepredložil taký dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že nemohol požiadať o požadované informácie iným technicky prijateľným spôsobom.“.»

Senát najvyššieho súdu konštatoval, že veci, ktoré sú vedené pod sp. zn. 3 Sži 5/2014, sp. zn. 3 Sži 8/2014, sp. zn. 3 Sži 11/2014, sp. zn. 3 Sži 12/2014, sp. zn. 3 Sži 9/2014 a sp. zn. 3 Sži 7/2014 sú druhovo totožné s vecou v uznesení sp. zn. 7 Sži/7/2013 z 27. novembra 2013, a právny názor po právnom teste ústavnosti možno považovať za druhovo záväznú konštantnú judikatúru, ktorú už ďalej nie je potrebné zdôvodňovať.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesení najvyššieho súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o tom, že najvyšší súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutia (resp. ich odôvodnil nekonzistentne), k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľa neobstojí. Najvyšší súd dal už v jeho rozhodnutí sp. zn. 7 Sži 7/2013 z 27. novembra 2013 jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v odvolaniach napadnutých rozhodnutí nastolil. Skutočnosť, že pri rozhodovaní ďalších sťažovateľových odvolaní v druhovo totožných veciach najvyšší súd svoje rozhodnutia odôvodnil najmä odkazom na svoje predchádzajúce rozhodnutie, sama osebe nemôže založiť porušenie sťažovateľom označených práv. Odôvodnenia napadnutých rozhodnutí preto spĺňajú všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Za tejto situácie napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2015